

Ex-gedeputeerde Mirjam de Meijer: Natrappen heeft geen

Spontaan, dus kwetsb

Saaksom, 8 januari, 2002. Als een donderslag bij heldere hemel kondigt gedeputeerde Mirjam de Meijer (PvdA) haar vertrek aan. Het Provinciehuis in Groningen staat op stelten. Wat is er in hemelsnaam gebeurd?

Oké, er zat wat ruis op de lijn binnen de gelederen van de sociaal-democraten. Tijdens een vraaggesprek voor TV Noord in december had De Meijer zich beklaagd over het feit dat ze nauwelijks inspraak had gehad in de portefeuillevreiding tijdens de formatie van het college van gedeputeerde staten in 1999. Ze moest het doen met cultuur, toerisme, recreatie en onderwijs. Tegen haar zin, want haar ambities reikten hoger. Bovendien werd de suggestie gewekt dat ze haar collega en fractiegenoot Marc Calon een macho had genoemd tijdens het TV-gesprek. Onwaar, zo bleek later. Mirjam voelde zich gekrenkt, vooral door toedoen van haar eigen fractievoorzitter Hans Gerritsen, die haar publiekelijk sommeerde weer aan het werk te gaan. Ze voelde dit als een vertrouwensbreuk. Bovendien wilde ze haar zelfrespect behouden. En dus trad ze af.

cuneus mens en ook geen zeurpiet, zoals werd gesuggereerd. Na de kerst heb ik een rottijd gehad, maar dat is nu over. Ik ben en blijf positief in het leven staan. Punt uit."

Op 8 januari was de lach verdwenen. Toen kwamen de tranen en een moeizaam voorgelezen verklaring. Een fragment: „De eindconclusie is het beeld van een gedeputeerde die geen draagvlak meer heeft in de fractie, die moet ophouden met zeuren en die voor de rest van de zittingsperiode de hand boven het hoofd wordt gehouden. Iedereen die een beetje bekend is met de politieke mores weet dat een dergelijk beeld, of het nu klopt of niet, je positie als gedeputeerde ernstig verzwakt. Op het moment dat je eigen fractievoorzitter, van wie mensen aannemen dat hij altijd spreekt namens de fractie, publiekelijk twijfelt aan je inzet en je diskwalificeert als een zeurpiet (wat Hans Gerritsen overigens ontkent, red.) die het niet te nauw neemt met de feiten, is er geen sprake meer van geloofwaardigheid." Tranen dus en langs de zijdeur af. Tranen die inmiddels gedroogd zijn, al zit er natuurlijk diep in haar binnenste best wel wrok. Maar ze wil er niet over praten. Of toch? Plotseling fel: „Er zijn dingen over mij verteld die niet kloppen. Ze kunnen alles van mij zeggen, maar ik ben geen leugenaar."

Door **Hermann Hoogakker**
Foto's **Anne Marie Kamp**

Dan is daar alweer die lach: „Je weet nauwelijks wat er sinds 8 januari allemaal met mij gebeurd is. Ik heb 399 opbeurende brieven en kaarten gehad. En al die bloemen. Hartverwarmend. Mensen in de Albert Heijn die mij spontaan bij de armpakten en mij sterkte toewensten. Of zeiden dat mij niets te verwijten viel. Ik ben in ieder geval mijzelf trouw gebleven. Je had terug moeten vechten, zeiden sommigen, maar zo zit ik niet in elkaar. Ik ben spontaan en dus kwetsbaar. Maar ik vind het toch knap dat ik het bijna elf jaar als gedeputeerde heb volgehouden. Zonder dat ik ooit noemenswaardig in moeilijkheden ben gekomen. Ik wil daarom vooral de leuke herinneringen houden."

Groningen, 16 april 1991. De eerste donderslag bij heldere hemel. Een nieuw college van gedeputeerde staten treedt aan. Met daarin Herman Vos (PvdA), Gerard Beukema (PvdA), Johan Remkes (VVD), Jaap van Dijk (CDA), Bertus Fennema (CDA) en Mirjam de Meijer (PvdA). Mirjam wie? Ze kan er nog wel om grinniken: „Ik was stomverbaasd toen Roel Vos (oud PvdA-gedeputeerde, red.) mij belde met de vraag of ik gedeputeerde wilde worden. Ik was pas een half jaar directeur van het nieuw op te zetten Groninger Kenniscentrum. De politiek was mij vreemd. Goed, ik was lid van de PvdA, maar daar was ook

alles mee gezegd. Ik bezocht geen afdelingsgaderingen, ik had nooit gefolderd, niks. En zomaar gedeputeerde. Ik wist niet eens wat fractie was, of een fractiebureau. Je mag geweten dat ik in het begin wel eens een traan heb gelaten op m'n werkkamer. Misschien het wel verbeelding, maar je voelde sommige mensen denken: wat moet dat mens hier komt nog maar net kijken."

Nonnen

Soms valt ze even stil, lijkt ze in dromen verzeken. Het MMS-meisje uit Amsterdam dat het eindelijk schopte tot gedeputeerde in Groningen. Dat bij koninklijke bezoeken en ontvangers de majesteit bijkans naar de kroon stak haar extravagante hoeden: „Ik zat bij de non op school. Tot m'n zestiende had ik nog geen ogen van dichtbij gezien." Dan gierend van lach: „Dat heb ik later ruimschoots ingehaald." „Ik was de oudste thuis. We waren met meisjes en één jongen. Plus nog twee pleegderen en allerlei tijdelijke kinderen en baby's door m'n ouders werden opgevangen. Ik nogal levenslustig. Geen wonder dat mijn ouders zich regelmatig zorgen over mij maakten. Na de MMS kreeg ik een jaar sociale dienstplaatje. Dat moest van m'n ouders. Ik moest werken in achterbuurten, zoals dat toen heette, bij armere mensen. Mijn ouders waren heel sociaal voelend en wilden ons leren dat er meer bestond dan alleen de welgestelde milieus waarin wij verkeerden. Het was toch al een vreemde combinatie. Vader, opgeleid tot priester, uit een zeer orthodox Zeeuws-Vlaams gezin, en moeder, vrijblijvend, uit een rood Amsterdams nest. Ze had drie credo's voor de kinderen: rijbewijs haal, een instrument leren bespelen en iets nuttigs doen voor de samenleving. O ja, eigenlijk want we moesten ook heel zuinig doen en kregen bijna geen zakgeld. 'Anderen helpen, je bent hier niet voor jezelf', kregen we regelmatig te horen. Ik schikte me daar niet zonder meer in. Nachts kroop ik uit het raam van het huis waar ik werkte en zocht provo's en kunstenaars op. m'n ouders er achter kwamen. Ik moest thuis komen en kreeg een secretaresseopleiding bij Schoevers. Terwijl ik eigenlijk naar de tonen school wilde. Maar dat zagen ze helemaal zitten. Toen ik achttien was, werd ik gedeputeerd naar Groningen. „Daar kan ze geen kwaad", moeten ze gedacht hebben. „Ten naden van Zwolle wonen geen provo's en kunstenaars. Het is maar goed dat ze niet alles wisten. Het werd de Sociale Academie voor de jongeren, gevolgd door vormingswerk voor moeilijke jongeren: „Eigenlijk wilde ik naar dia. Ik werkte daarom in een visrestaurant om geld te sparen. Maar ik kreeg de ziekte van Pfeiffer en mocht niet weg. Mijn ouders opgelucht. Die konden er toch al niet van slapen."

le Mirjam de Meijer: Natrappen heeft geen zin

aan, dus kwetsbaar

cuneus mens en ook geen zeurpiet, zoals werd gesuggereerd. Na de kerst heb ik een rottijd gehad, maar dat is nu over. Ik ben en blij positief in het leven staan. Punt uit."

Op 8 januari was de lach verdwenen. Toen kwamen de tranen en een moeizaam voorgelezen verklaring. Een fragment: „De eindconclusie is het beeld van een gedeputeerde die geen draagvlak meer heeft in de fractie, die moet ophouden met zeuren en die voor de rest van de zittingsperiode de hand boven het hoofd wordt gehouden. Iedereen die een beetje bekend is met de politieke mores weet dat een dergelijk beeld, of het nu klopt of niet, je positie als gedeputeerde ernstig verzwakt. Op het moment dat je eigen fractievoorzitter, van wie mensen aannemen dat hij altijd spreekt namens de fractie, publiekelijk twijfelt aan je inzet en je diskwalificeert als een zeurpiet (wat Hans Gerritsen overigens ontkent, red.) die het niet te nauw neemt met de feiten, is er geen sprake meer van geloofwaardigheid." Tranen dus en langs de zijdeur af. Tranen die inmiddels gedroogd zijn, al zit er natuurlijk diep in haar binnenste best wel wrok. Maar ze wil er niet over praten. Of toch? Plotseling fel: „Er zijn dingen over mij verteld die niet kloppen. Ze kunnen alles van mij zeggen, maar ik ben geen leugenaar."

Door **Hermann Hoogakker**
Foto's **Anne Marie Kamp**

Dan is daar alweer die lach: „Je weet nauwelijks wat er sinds 8 januari allemaal met mij gebeurd is. Ik heb 399 opbeurende brieven en kaarten gehad. En al die bloemen. Hartverwarmend. Mensen in de Albert Heijn die mij spontaan bij de arm pakten en mij sterkte toewensten. Of zeiden dat mij niets te verwijten viel. Ik ben in ieder geval mijzelf trouw gebleven. Je had terug moeten vechten, zeiden sommigen, maar zo zit ik niet in elkaar. Ik ben spontaan en dus kwetsbaar. Maar ik vind het toch knap dat ik het bijna elf jaar als gedeputeerde heb volgehouden. Zonder dat ik ooit noemenswaardig in moeilijkheden ben gekomen. Ik wil daarom vooral de leuke herinneringen houden."

Groningen, 16 april 1991. De eerste donderslag bij heldere hemel. Een nieuw college van gedeputeerde staten treedt aan. Met daarin Herman Vos (PvdA), Gerard Beukema (PvdA), Johan Remkes (VVD), Jaap van Dijk (CDA), Bertus Fennema (CDA) en Mirjam de Meijer (PvdA). Mirjam wie? Ze kan er nog wel om grinniken: „Ik was stomverbaasd toen Roel Vos (oud PvdA-gedeputeerde, red.) mij belde met de vraag of ik gedeputeerde wilde worden. Ik was pas een half jaar directeur van het nieuw op te zetten Groninger Kenniscentrum. De politiek was mij vreemd. Goed, ik was lid van de PvdA, maar daar was ook

alles mee gezegd. Ik bezocht geen afdelingsvergaderingen, ik had nooit gefolderd, niks. En dan zomaar gedeputeerde. Ik wist niet eens wat een fractie was, of een fractiebureau. Je mag gerust weten dat ik in het begin wel eens een traantje heb gelaten op m'n werkkamer. Misschien was het wel verbeelding, maar je voelde sommige mensen denken: wat moet dat mens hier. Ze komt nog maar net kijken."

Nonnen

Soms valt ze even stil, lijkt ze in dromen verzinken. Het MMS-meisje uit Amsterdam dat het uiteindelijk schopte tot gedeputeerde in Groningen. Dat bij koninklijke bezoeken en ontvangsten de majesteit bijkans naar de kroon stak met haar extravagante hoeden: „Ik zat bij de nonnen op school. Tot m'n zestiende had ik nog geen jongen van dichtbij gezien." Dan gierend van de lach: „Dat heb ik later ruimschoots ingehaald."

„Ik was de oudste thuis. We waren met zes meisjes en één jongen. Plus nog twee pleegkinderen en allerlei tijdelijke kinderen en baby's die door m'n ouders werden opgevangen. Ik was nogal levenslustig. Geen wonder dat mijn ouders zich regelmatig zorgen over mij maakten. Na de MMS kreeg ik een jaar sociale dienstplicht. Dat moest van m'n ouders. Ik moest werken in de achterbuurten, zoals dat toen heette, bij arme mensen. Mijn ouders waren heel sociaal voelend en wilden ons leren dat er meer bestond dan alleen de welgestelde milieus waarin wij verkeerden. Het was toch al een vreemde combinatie. Vader, opgeleid tot priester, uit een zeer orthodox Zeeuws-Vlaams gezin, en moeder, vrijzinnig, uit een rood Amsterdams nest. Ze hadden drie credo's voor de kinderen: rijbewijs halen, een instrument leren bespelen en iets nuttigs doen voor de samenleving. O ja, eigenlijk vier, want we moesten ook heel zuinig doen en kregen bijna geen zakgeld. 'Anderen helpen, je bent hier niet voor jezelf', kregen we regelmatig te horen. Ik schikte me daar niet zonder meer in. 's Nachts kroop ik uit het raam van het huis waar ik werkte en zocht provo's en kunstenaars op. Tot m'n ouders er achter kwamen. Ik moest weer thuis komen en kreeg een secretaresseopleiding bij Schoevers. Terwijl ik eigenlijk naar de toneelschool wilde. Maar dat zagen ze helemaal niet zitten. Toen ik achttien was, werd ik gedeputeerd naar Groningen. „Daar kan ze geen kwaad", moeten ze gedacht hebben. „Ten noorden van Zwolle wonen geen provo's en kunstenaars. Het is maar goed dat ze niet alles wisten." Het werd de Sociale Academie voor de jonge Mirjam, gevolgd door vormingswerk voor vaak moeilijke jongeren: „Eigenlijk wilde ik naar India. Ik werkte daarom in een visrestaurant om geld te sparen. Maar ik kreeg de ziekte van Pfeiffer en mocht niet weg. Mijn ouders opgelucht. Die konden er toch al niet van slapen."

„Na een baan in de gezinsverzorging maakte ik een enorme sprong. Ik werd projectleidster van een landelijk experiment voor kleine kernen. Toen al maakte Den

Haag zich zorgen over de achteruitvoorzieningen in de kleine dorper toen pas in Saaksum en zag dat ook ren. Voor die baan moest je academisch vormd zijn. In de avonden heb ik logie en bestuurskunde gedaan. Daar de banen elkaar snel op: adjunct-wat nu het Kunstencentrum heet, seur van het college van B en W van en directeur van het Groninger Kenniscentrum. Even lijken haar ogen mystieke ogen te zien, maar dan is ze terug bij de realiteit nu afgetreden, hè, maar weet je dat maar pas gedeputeerde was er ook werd dat ik weg moest. Ik had Toezicht op de financiën in m'n eerste portefeuille kreeg je de affaire van de miljoenen van de Groninger Kredietbank. Even later werd ik directeur van de provincie. Dat de provincie onvoldoende contingenst geëffend en dat ik daarom mijn contingenst moest trekken. Gut, dacht ik. Werben er nog maar net. Uiteindelijk werd ik provincie het juist erg goed had gekregen heb ik geleerd hoe belangrijk naderhand ambtenaren zijn. Mensen die alle veld en geltjes kennen en die nauwkeurig zegt vooral terug te willen denken van de dingen tijdens haar leven als gedeputeerde voorbeeld toen ze de hele gemeenteraad enthousiast maakte voor haar Reconstructieplan Oost-Groningen, dat later werd worden door soortgelijke plannen van de provincie: „Ik vind het belangrijk dat de mensen leren dat er meer is dan alleen macht. Er was weinig interesse in de cultuur. In Oost-Groningen hadden we ook wel iets anders te doen. Daarom de basis begonnen. Fantastisch om te zien uiteindelijk deed iedereen mee, rode christelijke koren, alles. Ik opende een land met de toenmalige wethouder land Hans Heres. Nota bene een colosseus kon, iedereen was trots. Rauwe portofoons en dikke honden bewaarden nacht de feesttent. Dat vond ik een feest." Een recente onderwijsfusie ten toevorst toert ook een lach tevoorschijn. Haag is De Meijer geprezen om haar stukje om christelijk en openbaar

Zaterdag
2 februari
2002

Z Donderslag

eft geen zin

tsbaar

ocht geen afdelingsver-
gefolderd, niks. En dan
wist niet eens wat een
ebureau. Je mag gerust
n wel eens een traantje
kkamer. Misschien was
aar je voelde sommige
moet dat mens hier. Ze
n."

kt ze in dromen verzon-
Amsterdam dat het uit-
deputeerde in Gronin-
bezoeken en ontvang-
s naar de kroon stak met
en: „Ik zat bij de nonnen
nde had ik nog geen jon-
d." Dan gierend van de
mschootsingehaald."
nis. We waren met zes
Plus nog twee pleegkin-
e kinderen en baby's die
en opgevangen. Ik was
n wonder dat mijn ou-
rgen over mij maakten.
aar sociale dienstplicht.
rs. Ik moest werken in de
at toen heette, bij arme
ren heel sociaal voelend
er meer bestond dan al-
eus waarin wij verkeer-
n vreemde combinatie.
ster, uit een zeer ortho-
zin, en moeder, vrijzin-
erdams nest. Ze hadden
nderen: rijbewijs halen,
espelen en iets nuttigs
ing. O ja, eigenlijk vier,
heel zuinig doen en kre-
Anderen helpen, je bent
gen we regelmatig te ho-
niet zonder meer in. 's
aam van het huis waar ik
s en kunstenaars op. Tot
wamen. Ik moest weer
n secretaresseopleiding
eigenlijk naar de toneel-
zagen ze helemaal niet
was, werd ik gedepor-
t. „Daar kan ze geen
acht hebben. „Ten noor-
geen provo's en kunste-
dat ze niet alles wisten."
demie voor de jonge Mi-
rmingswerk voor vaak
genlijk wilde ik naar In-
n een visrestaurant om
kreeg de ziekte van Pfeif-
Mijn ouders opgelucht.
et van slapen."

„Na een baan
in de gezins-
verzorging
maakte ik een
enorme
sprong. Ik werd
projectleidster
van een lande-
lijk experiment
voor kleine
kernen. Toen al
maakte Den

Haag zich zorgen over de achteruitgang van de
voorzieningen in de kleine dorpen. Ik woonde
toen pas in Saaksum en zag dat ook hier gebeu-
ren. Voor die baan moest je academisch ge-
vormd zijn. In de avonden heb ik toen psychol-
ogie en bestuurskunde gedaan. Daarna volgden
de banen elkaar snel op: adjunct-directeur bij
wat nu het Kunstencentrum heet, beleidsadvie-
seur van het college van B en W van Groningen
en directeur van het Groninger Kenniscentrum.”
Even lijken haar ogen mystieke verledens te
zien, maar dan is ze terug bij de realiteit: „Ik ben
nu afgetreden, hè, maar weet je dat toen ik nog
maar pas gedeputeerde was er ook al geroepen
werd dat ik weg moest. Ik had Toezicht Gemeen-
tefinanciën in m'n eerste portefeuille en toen
kreeg je de affaire van de miljoentekorten bij
de Groninger Kredietbank. Even leek het erop
dat de provincie onvoldoende controle had uit-
geoefend en dat ik daarom mijn consequenties
moest trekken. Gut, dacht ik. Werkt dat zo? Ik
ben er nog maar net. Uiteindelijk bleek dat de
provincie het juist erg goed had gedaan. Toen
heb ik geleerd hoe belangrijk niet-flitsende
ambtenaren zijn. Mensen die alle wetten en re-
geltjes kennen en die nauwkeurig naleven.” Ze
zegt vooral terug te willen denken aan de mooie
dingen tijdens haar leven als gedeputeerde. Bij-
voorbeeld toen ze de hele gemeente Reiderland
enthousiast maakte voor haar Regionaal Cul-
tuurplan Oost-Groningen, dat later gevolgd zou
worden door soortgelijke plannen in andere de-
len van de provincie: „Ik vind het belangrijk dat
de mensen leren dat er meer is dan kennis, geld
en macht. Er was weinig interesse voor kunst en
cultuur. In Oost-Groningen hadden ze trouwens
ook wel iets anders te doen. Daarom ben ik aan
de basis begonnen. Fantastisch om te doen. Uite-
indelijk deed iedereen mee, rode toneelclubs,
christelijke koren, alles. Ik opende het feest, sa-
men met de toenmalige wethouder van Reider-
land Hans Heres. Nota bene een communist. Al-
les kon, iedereen was trots. Rauwe jongens met
portofoons en dikke honden bewaakten dag en
nacht de feesttent. Dat vond ik een glorieus mo-
ment.” Een recente onderwijsfusie in Winscho-
ten tovert ook een lach tevoorschijn. Tot in Den
Haag is De Meijer geprezen om haar huzaren-
stukje om christelijk en openbaar agrarisch en

groen onderwijs onder één dak te krijgen: „Ze
wilden eerst voor geen meter. Er liepen zelfs al
diverse juridische procedures. Ik dacht: verdik-
keme, dat wordt een versnipperde boel. En de
kinderen tussen twaalf en zestien jaar in Oost-
Groningen die beroepsonderwijs willen volgen,
worden de dupe. Dat mag niet gebeuren. Ik heb
ze weer rond de tafel gekregen en nu is een be-
stuurlijke fusie in de maak en liggen er al ver-
schillende extra miljoenen op tafel. Van diverse
departementen.”

Triest

Nare zaken? Ze noemt het gedwongen aftreden
van haar collega Herman Vos uit Oude Pekela. Hij
moest weg omdat er dreigende tekorten waren
in de bejaardenzorg: „Dat was heel triest. Ik kon
goed met Herman opschieten. Een robuuste per-
soonlijkheid. Wat hem voor de mond kwam, zei
hij. Maar hij had wel vaak gelijk. Een heel akelige
tijd.”

Vervelen? Ze schrikt van het woord: „Hou op. Ik
heb weer wat tijd voor de piano, m'n sukkelende
moeder van 81 in Nijmegen en zelfs een avondje
televisiekijken. Vergeet niet dat ik ook nog
steeds secretaris ben van het landelijk partijbe-
stuur van de PvdA, voorzitter van de Rode Draad
(belangenvereniging voor prostituees, red.), lid
ben van de redactie van het blad Lokaal Bestuur
en een bestuursfunctie heb bij de verslavings-
zorg. Ik heb ook al diverse aanbiedingen gehad
voor nieuwe functies, maar voorlopig kijk ik de
kat uit de boom. Ik wil eerst goed nadenken over
wat ik wil.” En weg uit Saaksum? Bijvoorbeeld
naar haar partner, oud-PvdA-gedeputeerde in
Groningen Gerard Beukema, die momenteel di-
recteur van het Interprovinciaal Overleg in Den
Haag is? „Ben je gek. Ze krijgen me met geen stok
meer weg. Ik woon hier nu 25 jaar. Kijk eens naar
buiten, wat een uitzicht. Waar krijg je nou zo'n
plek in Nederland? Bovendien, Saaksum ligt
dicht bij de stad. En er wonen allerlei mensen in
dit dorp. Dat gaat heel goed samen. Ik moet er
niet aan denken om in een kakwijk te wonen. Dat
je zelfs op vrije dagen de juiste free-style kleding
moet dragen. Getverderrie. Ik kan hier m'n ouwe
kloffen aan, met een elastiek om m'n kop. Dat
kan hier niemand een bal schelen. Iedereen is
hier op die manier aan het werk.”

▲ „Kijk eens
naar buiten,
wat een uit-
zicht.”

